

תשע"ה – שנת שלום, שגשוג ושלוה

5775 – Год Мира, Процветания и Спокойного Неба

Дорогие земляки!

Вот уже около двух месяцев раздаются звуки воздушной тревоги над городами юга и центра Израиля. Не зажили ещё раны, свежи ещё могилы воинов, погибших в операции "Несокрушимая Скала".

В дни Рош ха-Шана мы будем просить Всевышнего, кто в синагоге, кто в тихой молитве в сердце своём, чтобы Новый 5775 Год, который придёт в наши дома вечером 24 сентября, был бы годом мира и благополучия. Но главное, годом МИРА.

Пусть нашим уделом будут только счастье, радость, достаток и веселье. Чтобы дети не забывали своих родителей, а те – своих родителей. Чтобы было у нас достаточно сил заботиться о своих близких и о себе.

Но, как мы ещё раз поняли в уходящем году, главное – чтобы был нам ниспослан год Мира.

В книге жизни и процветания да будем записаны мы и весь народ Израиля на жизнь добрую и на МИР.

יוצאי לטביה ואסטוניה
היקרים!

בימים הנוראים נישא תפילה לשנה של בריאות, של פרנסה, של עושר וכבוד והעיקר - שנה של שלום. עוד מהדהדות באוזנינו האזעקות בשמי ישראל.

מי ייתן והשנה החדשה – תשע"ה – תהא שנת שלום, שלווה, שימחה ושגשוג.

בפרוש עלינו השנה החדשה הבעל"ט תתממש הבקשה שבה אנו פונים לקב"ה בראש השנה: בספר חיים נזכר ונכתב לפניך אנחנו וכל עמך בית ישראל לחיים טובים ולשלום!

בשנה שממנה אנו נפרדים למדנו שוב שהשלום הוא העיקר!

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

אליהו ולק, אלי ואלק,

יושב ראש האיגוד / Председатель Объединения

Латвия и "несокрушимая скала"

22 июля министры иностранных дел стран Европейского Союза приняли резолюцию, выражающую понимание оборонной позиции Израиля и осуждение Хамаса. Главы МИД Латвии и Эстонии также поддержали эту резолюцию, и правление Объединения направило им письмо с положительной оценкой этой позиции.

28 июля министр иностранных дел Латвии Эдгар Ринкевич сообщил о выделении 50 тысяч евро гуманитарной помощи мирному населению Газы. И в этом вопросе Латвия следует общей политике стран ЕС.

4 августа в Риге состоялся митинг в поддержку справедливой борьбы Израиля в защиту его граждан и против террора Хамаса. Подробнее см. стр. 2

לטביה והמבצע "צוק איתן"

ב-22 ביולי פרסמה מועצת שרי החוץ של האיחוד האירופאי הצהרה המביעה הבנה לעמדה הישראלית וגיינו לפעולות החמאס. גם לטביה ואסטוניה תמכו בהצהרה זו. הנהלת האיגוד מצאה לנכון לשגר למשרדי החוץ של שתי המדינות מכתב הערכה לעמדה זו.

ב-28 ביוני הודיע שר החוץ הלטבי אדגר רינקביץ' על הקצבת סיוע הומניטרי לתושבי עזה בגובה € 50.000. גם כאן לטביה נוהגת כמו רוב מדינות האיחוד ואין לראות בכך עמדה אנטי-ישראלית.

ב-4 באוגוסט התקיים בריגה מפגן הזדהות עם מאבקה הצודק של מדינת ישראל נגד הטרור החמאס. דיווח מורחב ראו בעמ' 2.

Азкара памяти жертв ШОА

состоится в филиале Яд ва-Шем
в Гиватаим (ул. Коразин 10)

в среду 3 декабря 2014 г. в 17:00
встреча земляков с 16:00

Запись на автобус
из Иерусалима,
Хайфы (города севера)
и Беэр-Шевы (города юга)

по телефону : 03-6093476
или по электронной почте: latest@bezeqint.net

עצרת לזכר קורבנות השואה

תתקיים השנה בשלוחה של "יד ושם"
בגבעתיים (רח' כורזין 10)

ביום ד', 3 בדצמבר 2014 בשעה 17:00
מפגש רעים מ-16:00

ההרשמה להסעות
ירושלים,

צפון - חיפה וערי הסביבה
ודרום - באר שבע וערי הסביבה

בטלפון: 03-6093476
או בדוא"ל: latest@bezeqint.net

יזכור

Поддержка еврейской общины Латвии

4 августа, возле израильского посольства в Риге, Совет еврейских общин Латвии провёл митинг поддержки Израиля. Его участники выразили солидарность с народом Израиля, реализующим своё право на защиту от террористической деятельности ХАМАСа.

Несмотря на необычную для Латвии жару (+37) и время отпусков, на митинг пришло около 150 человек, в т. ч. представители Общества «Друзья евреев» и других общественных организаций. В начале митинга прозвучала запись sireны воздушной тревоги, которая уже 27 дней повсеместно звучит в Израиле.

В выступлениях на митинге приняли участие руководители Совета еврейских общин Латвии, председатель Общества «Друзья евреев» Дайга Звайгзните, историк, исследователь Холокоста Маргер Вестерман. Раввин Калев Крелин прочитал молитву за солдат Армии Обороны Израиля. Председатель Совета еврейских Общин Аркадий Сухаренко призвал оказать полную поддержку Израилю, его правительству и армии, пока не будет обеспечено долговременное предотвращение угрозы со стороны террористов.

Учредитель общественной организации «Гешер» Мириам Залманович объяснила: "Борьба с террором не бывает локальной, если сегодня не будет подавлен очаг терроризма там, завтра sireны тревоги будут звучать здесь, в Европе!"

Демонстранты несли плакаты, выражающие солидарность и поддержку Израилю на четырёх языках: латышском, английском, иврите и русском: "Мы с тобой, Израиль!", "Хамас угрожает всему миру", "Латвия и Израиль вместе против террора". Посол Израиля в Латвии и Литве г-жа Хагит Бен Яков горячо поблагодарила собравшихся за поддержку Израиля в трудный для него момент.

Митинг завершился исполнением гимна "Хатиква", а дети и молодёжь выпустили в небо белые и голубые шары с пожеланием мирного неба Израилю.

В статье использован очерк М. Залманович; фото с сайта www.ebreji.lv

יהודי ריגה מזדהים עם ישראל

ב-4 באוגוסט קיימה מועצת הקהילות היהודיות של לטביה מפגן תמיכה בישראל בקרבת שגרירות ישראל בריגה. המשתתפים הביעו הזדהות עם מדינת ישראל המממשת את זכותה להגן על עצמה מפני הטרור של חמאס. על אף החום הנדיר בלטביה (+37) ועונת

החופשות, במפגן השתתפו כ-150 איש, בתוכם גם נציגי העמותה "ידידי היהודים" ונציגי מוסדות ציבוריים אחרים. בתחילת המפגן הושמעה הקלטה של האזעקה הנשמעת כבר 27 יום בכל רחבי ישראל.

בין הנואמים היו ראשי הקהילות היהודיות בלטביה ויו"ר האיגוד "ידידי היהודים" ד"ר ג'יגה זביגזניטשה, ההיסטוריון, חוקר השואה מרְגֶר וֶסְטֶרמָן. הרב פֶּלֶב קֶרְלִין נשא תפילה לשלום חיילי צה"ל. יו"ר מועצת הקהילות היהודיות אֶרְקָדִי סוּכְרֶנְקוֹ פנה בקריאה להושיט תמיכה מלאה למדינת היהודים, בממשלתה ובצבאה עד אשר יוסר סופית האיום מצד הטרוריסטים.

מיסדת האירגון "גשר", מרים זֶלְמַנְבִּיקִי, הבהירה: "המאבק בטרור אינו יכול להיות ממוקד בחזית אחת - אם מוקד הטרור לא ימוגר שם היום, מחר תיִשְׁמַעְנָה האזעקות פה, באירופה!"

המפגינים הניפו כרזות בארבע שפות: לטבית, אנגלית, עברית ורוסית: "אנו לצידך, ישראל!", "חמאס מאיים על כל העולם", "לטביה וישראל בכוחות משותפים נגד הטרור!"

שגרירת ישראל בלטביה ובליטא הגב' תָּגִית בן-יעקב הודתה מעומק ליבה למשתתפים בתמיכה בישראל בתקופה קשה זו.

המפגן הסתיים בשירת "התקוה", והילדים הפריחו לשמיים בלונים בצבעי כחול-לבן כסמל לתקווה לשלום על ישראל.

Из дневника жительницы Сдерот

Мы приехали в Израиль из Риги в 1989 году, когда сыну было три года. Тогда казалось, что в его жизни войн не будет, что той войны, которую пережили мои родители, хватило на всех. Но вот и мой сын служит в армии уже не один год.

И снова война. Началась она 8 июля 2014 г., а для жителей Сдерот она с 2001 года не прекращалась. Короткое затишье, и вот ракеты летят уже пачками, и это уже не кассам-самоделька. Ракеты не только в Сдерот, но по всей стране, бьют по центру, по югу, почти до севера... Противоракетный щит "Железный купол" сбивает много ракет ХАМАСа. В ответ наши самолеты бомбят Газу, это не ковровые бомбардировки, как было в предыдущей операции, как-то всё несколько тише, как будто говорят хамасовцам: ещё можете остановиться, поговорим. Но это не те товарищи, кто ищет договоренности, они ищут крови. Слышно, как жуужжит пчёлкой наш беспилотник - он делает съёмку и передает данные, потом самолёты летят и бомбят.

Выяснилось, что вся Газа – это сплошные подземные бетонированные туннели в несколько ярусов, а выходы из них прямо на территорию Израиля, в ближайшие кибуцы, где, казалось бы, самая защищенная жизнь у детей, а теперь ясно, что дети могли быть похищены в одну секунду.

Раннее утро. Около Сдерот находится кибуц Нир Ам, рядом с ним из подземных туннелей вышли террористы в форме ЦАХАЛа. Наши связались с центром и узнали, что солдат не должно быть в этом месте. Вызвали беспилотник проверить – оказалось, что у этих «солдат» в руках «калашниковы», это террористы. Начался бой, всё слышно, как будто всё происходит за дверью моего дома. Лежу в бомбоубежище, нутром чувствую, что бой тяжелый, страшный. Прежде, когда отгоняли террористов от окраин нашего города, вся перестрелка заканчивалась быстро. А на этот раз бой продолжается. Мысленно отталкиваю это зло - прочь отсюда! Там ужас, там смерть, там наши мальчики, такие домашние, такие родные, сердце чувствует беду. Потом сообщили, что террористов убили, но и наши ребята погибли в этом бою.

Летят самолеты, от каждого взрыва дом дрожит, жалюзи не выдержали - ленты, которые держали их, порвались. У нас нет даже 15 секунд, чтоб забежать в укрытие. Сигнал тревоги, а ракета уже проносится над головой. Столько новых звуков, в небе встречаются ракета и "железный купол", это новый звук. Необычные взрывы цепочкой следуют один за другим, насчитала 12 взрывов подряд. Догадываюсь: это наши ребята вошли в туннель, проложили взрывчатку, потом с расстояния взорвали. Только бы себя берегли. Смотрю видеоролик, как взорвали больницу, в которой был склад дальнобойных ракет и не только ракет, много разного ору-

"צוק איתן" בעיני תושבת שדרות

עלינו לארץ מריגה ב-1989, כאשר בני היה בן שלוש. אז קיוונו שבחיינו לא יהיו עוד מלחמות משום שהמלחמה ההיא, שעברו הורי, הספיקה לכולם. והנה בני משרת כבר ארבע שנים בצבא סדיר, ואח"כ בקבע...

ושוב מלחמה. היא התחילה ב-8 ביולי 2014, אך עבור תושבי שדרות היא נמשכת ללא הפסקה מ-2001. הפוגה קצרה והרקטות כבר באות בצורות ואלה אינם קסאמים תוצרת בית. הפעם - רקטות משוגרות לא רק לשדרות, אלא כמעט לכל רחבי המדינה: מגיעות למרכז, לדרום, כמעט לצפון. כיפת ברזל מיירת רבות מהן. גם מטוסינו מפציצים את עזה והפעם אלה לא "הפצצות שטח" שהיו בעת המבצע הקודם. הכל יותר רגוע - כאילו אנו רומזים לאנשי חמאס: ניתן עוד לעצור, בואו נדבר. אבל אלה לא האנשים שמחפשים הידברות. הם צמאים דם.

אני שומעת את זמזום הדבורה של המזל"ט וברור שהוא מצלם את השטח, מעביר מידע מדויק ועדכני ומטוסינו יוצאים להפצצות.

התברר, שבעמקי שטחה של עזה - יש רשת שלמה של מנהרות מבוצרות בכמה מפלסים, מחוזקות בבטון, אשר פתחיהן מגיעים הישר לשטח ישראל, בקיבוצים הסמוכים. זהו איום על המקום האמור להיות הבטוח ביותר עבור כל ילד, הטוב ביותר לגידול ילדים. עכשיו ברור, שהייתה שם סכנת חטיפת ילדים.

מוקדם בבוקר. בקיבוץ ניר עם שליד שדרות המחבלים יצאו ממנהרה כשהם לבושים מדי צה"ל. אנשינו בדקו במטה והובהר שאין חיילי צה"ל באותו מקום. מצילומי המזל"ט התברר שחבר'ה אלה מצוידים בקלצ'ניקובים. אלה היו מחבלים. אני שומעת בבית את צלילי הקרב, כאילו הכל מתרחש מעבר לפינה. השכן בפיג'מה יצא בריצה, אקדח בידו. אני שוכבת במקלט, ותחושת הבטן אומרת לי שהקרב קשה. בעבר היו תקריות עם מחבלים, שניסו לתקוף אותנו. אך אז זה היה נגמר מהר. הפעם זה נמשך ונמשך. אני מגרשת את המחשבות הרעות. שם אימה ומוות, שם הבנים שלנו, כל כך יקרים וקרובים לליבנו. ליבי מתמלא בתחושת האסון המתקרב. כפי שנודע אח"כ את המחבלים חיסלנו, אך גם חיילינו נפלו בקרב.

מטוסינו עוברים מעלינו, הבית רועד בעת כל פיצוץ. התריסים לא החזיקו מעמד - הרצועות נקרעו. אין לנו את 15 השניות כדי להיכנס למרחב מוגן. "צבע אדום" - והרקטה כבר מעל לראש. כל כך הרבה צלילים חדשים, בשמיים נפגשים רקטה וטיל של "כיפת ברזל" גם זה צליל חדש. פיצוצים נשמעים בשרשרת - ספרתי 12. מתארת לעצמי - אלה חבר'ה שלנו שנכנסו למנהרה, שתלו חומר נפץ ופצצו מרחוק. רק שישמרו על עצמם.

אני צופה בסרטון: הפצצה של בית חולים שבו היה מחסן רקטות ארוכות טווח ונשק רב מכל הסוגים. רואים אשכולות של הפיצוצים סביב בית החולים, בכל מקום היו

Продолжение со стр.3

המשך מעמ' 3

жия. Видны разветвления взрывов вокруг больницы, там и дальше были склады снарядов.

Хамас выставляет живой человеческий щит, запрещает населению уходить, так он спасает свои ракеты, но не оберегает своих же людей. Обстрелы продолжаются и во время "гуманитарного" перемирия.

Все понимают, что времени у нас мало, что будет международное давление. Жители Сдерот говорят однозначно: нас обстреливают 14 лет, первые 8 лет нас обстреливали постоянно, безответно. Когда-то нужно этому положить конец! Вечером началась мощная бомбёжка Газы, спешат разбить туннели. Всю ночь бомбят Газу, пробиваются ребята в боях среди городских стен, где враг за каждым углом, а наш город от этой бомбёжки подбрасывает как мячик. Спать не могу, мысль, что там молодые, красивые, здоровые ребята жизнь свою отдают за нас.

По приказу армии закрыли городской бассейн, теперь мы с приятельницей ездим плавать в один из ближних кибуцов. Для нас это физиотерапия, у неё там друзья, и нам разрешили пользоваться бассейном. Кибуц не закрыл бассейн, чтобы у людей была бы хоть какая-то отдушина от напряжения. Сегодня утром пришли плавать, а там, на раскладушках спят солдаты, прямо у края бассейна. Кибуц принял на отдых 450 солдат, их накормили, люди из дома несли пироги, торты, дали им возможность помыться. Мы тихо говорим, смотрю, их старший – ему, наверно, уже за 40, он спит сидя, то открывает глаза, то опять прикрывает. Он знает, что отдых в кибуце – это не конец тревоги, всё может развернуться и здесь, он ясно видел паутину туннелей, он своих солдат, как сыновей, душой оберегает.

Потом внимание привлек другой, смешной такой, совсем молодой мальчик, глаза распахнуты. У ворот много ребят, входит солдат, крупный, широкая улыбка, на плечах большой рюкзак, ребята встречают его радостно, спрашивают: ты был там? Да, он был там, потом отпустили, съездил домой, там жена и дочь, теперь вот возвращается. И весь разговор прозвучал за мгновения, пока я проходила мимо них. В этом коротком разговоре столько взаимопонимания, поддержки. За несколько минут я как будто успела впитать их жизнь, они и не думают, что отдают себя без остатка, улыбаясь жизни!

Фира Эренштейн, Сдерот

מחסני תחמושת.

חמאס משתמש באזרחים בתור מגן אנושי, אוסר עליהם לעזוב את בתיהם וכך שומר על הרקטות, אך מפקיר את תושבי עזה. הירי ממשיך גם בזמן הפסקת אש הומניטרית.

כולם מבינים, שאין לנו הרבה זמן, שהלחץ הבינלאומי יגיע.... תושבי שדרות טוענים חד משמעית: יורים עלינו כבר 14 שנה. 8 שנים ראשונות הירי נמשך ללא הרף וכמעט ללא תגובה מצדנו. חייבים לשים לזה סוף!

בערב התחילה הפצצה מסיבית בעזה, אנו ממהרים להרוס את המנהרות. כל הלילה מפציצים את עזה, החיילים עוברים בין הבניינים, כשמאחורי כל קיר מסתתר אויב, וכל פיצוץ מרעיד את שדרות.

אני לא מצליחה להירדם. כל המחשבות עם הבנים היפים וצעירים שלנו, שמסכנים את חייהם עבורנו.

הצבא ציווה לסגור את הברכה העירונית. עכשיו אני וחברתי נוסעות לשחות באחד הקיבוצים בסביבה.

בשבילנו זו פיזיותרפיה

וקיבלנו אישור מיוחד. חברי הקיבוץ לא סגרו את הברכה, כדי שלתושבי האזור תהיה אפשרות להפיג את המתח ולהירגע.

הבוקר הגענו לקיבוץ וגילינו שם את חיילינו, שישנו על שפת הברכה. הקיבוץ אירח להתרענות 450 חיילים. חברי הקיבוץ הביאו אוכל מכל טוב ואפשרו להם להתקלח.

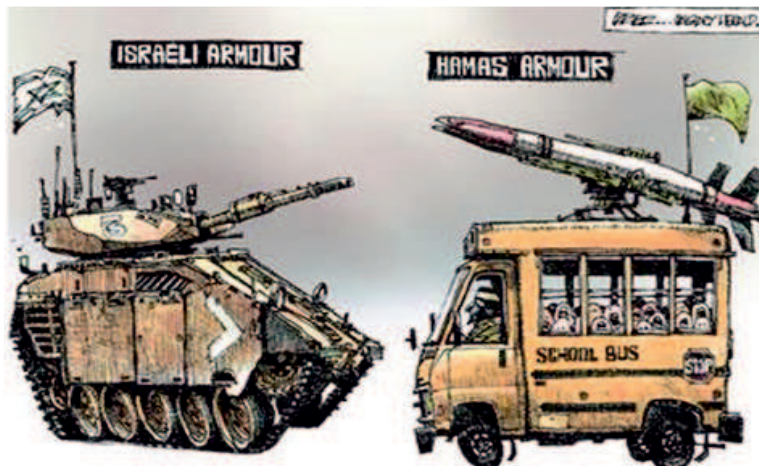
אני רואה - המפקד, גבר כבן 40, ישן בישיבה, פוקח

ועוצם עיניים. הוא יודע, שמנוחה בקיבוץ - זה לא סוף הקרב. הכל יכול להתהפך גם כאן. הוא ראה את קורי העכביש של המנהרות. על חייליו הוא שומר כמו על ילדיו.

אחרי כן משך את תשומת לבי חייל צעיר עם עניים גדולות, מצחק, כמעט ילד, עיניים פקוחות לרווחה.

ליד השער קבוצה גדולה של חיילים. נכנס חייל גדול ממדים עם תיק גב גדול, עם חיוך רחב על הפנים. החבר'ה מקבלים אותו בשמחה ושואלים: "היית שם?" כן, שחררו אותו, הוא נסע לאשתו ובתו וכעת חזר. כל השיחה התרחשה בין רגע – בזמן שחלפתי על ידם. במילים ספורות היו כ"כ הרבה הבנה ותמיכה.... בדקות ספורות כאילו ספגתי את סם החיים שלהם. הבנתי שהם מתחילים את חייהם בחיוך, מוכנים למסור את עצמם עד תום.

פירה אהרנשטיין, שדרות.

Что мы видели в Латвии Корни и Память 2014

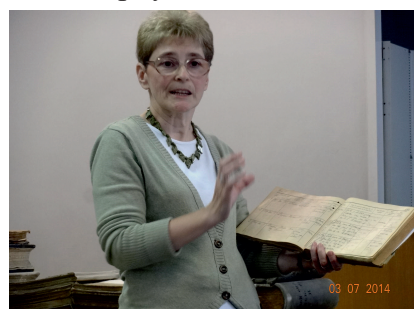
Вот уже шестой раз Объединение проводит поездку "Корни и память". Половина группы состояла из уроженцев Израиля, родители которых репатриировались из Латвии. Для них экскурсия имела особое значение. Ниже приводятся отрывки из дневника Нивы Ашкенази из кибуца Мааган Михаэль:

Весь центр города связан с жизнью рижских евреев. Сохранившиеся здания свидетельствуют о деятельности еврейской общины, которая в течение нескольких месяцев 1941 года просто исчезла. Магазины на ул. Мариас, улицы Юмарас и Лачплеша, где было много квартир, населенных евреями. Глядя на карту города, мы пытались найти какие-либо данные о доме, в котором наша мама жила в Риге. Судя по реестру House registers, мы находимся совсем недалеко от дома, где она жила накануне войны. Автобус свернул на улицу Стабу, считаем номера домов, и вот дом №59. Именно в этом доме, в кв. №9 жили наша мама, Лея Презма и ее подруга, Бетти Глитерник (Гордон), когда она училась в Университете на физико-математическом факультете. Автобус остановился специально для нас, мы переходим через дорогу и снимаем этот дом со всех возможных ракурсов, с табличкой номера дома и названия улицы в центре.

Мы проехали также мимо завода электро-приборов AEG (бывший ВЭФ), где во время войны работали узницы концлагеря Кайзервальд под Ригой. Хава Гальперина и Гила Гранот рассказали о том, что их мать, Лея Алони (Янкелевич) была среди тех узниц. На работу и обратно в лагерь женщин гнали пешком, по два часа в каждый конец.

В историческом архиве нам показали пожелтевшие от времени страницы регистрации жителей Латвии начиная с 1897 года. На одной из страниц – записи, касающиеся нашей семьи. Как их получить? Можно ли вообще? Вроде бы все так доступно.

Рита Богданова, ведущий работник архива, упомянула о многих евреях, кто был выслан вглубь России в 1914-15 гг., по подозрению в сочувствии немцам. Когда они в 1918 вернулись, Латвия была уже независимой. Мы

вновь вспомнили рассказы о нашей семье – Слава и Зундель, повидимому, были высланы из Двинска. Наверняка где-то в архиве можно найти их паспорта...

4 июля – страшная и горькая дата в истории

מה ראינו בסיור שורשים וזיכרון 2014

השנה ערך האיגוד זו הפעם השישית את הסיור "שורשים וזיכרון". הפעם כמחצית מחברי הקבוצה היו ילידי הארץ שהוריהם עלו מלטביה. עבורם הסיור היווה חוויה מיוחדת. להלן קטעים מיומן הנסיעה שניהלה ניבה אשכנזי מקיבוץ מעגן מיכאל:

כל מרכז ריגה קשור לחיי היהודים בה. הבניינים שם מספרים את סיפור החיים התוססים של רבבות יהודים שהיו שם ותוך חודשים מעטים ב-1941 נעלמו לחלוטין. רחוב מאריאס, על חנויותיו, רחובות יומרס ולצ'פֶּלְשֶׁה על דירות המגורים שהמו משפחות יהודיות. תוך כדי הליכה והתבוננות במפת העיר, ניסינו לדלות פרטים ראשונים על מקום מגורי אמא בתקופה בה חיה בריגה - רחוב סטאבו 59.

מסתבר שאנו לא רחוקים מהדירה שלפי רישומי Houses registers שם התגוררה בתקופת לימודיה טרם המלחמה. האוטובוס פונה לרחוב סטאבו. ספרנו בהתרגשות את מספרי הבתים ו-זהו הגענו לבנין 59, דירה 9. בבית זה ממש גרה אמא שלנו לאה פרזמה עם חברתה בטי גליטרניק (גורדון) כשלמדה באוניברסיטת ריגה מתמטיקה ופיזיקה. האוטובוס עצר לכבודנו. עברנו את הכביש והצטלמנו מכל זווית אפשרית, כאשר לוחית עם שם הרחוב ומספר הבית מעלינו.

עברנו גם ליד בית החרושת למוצרי חשמל AEG (VEF לפני ואחרי המלחמה) בו עבדו נשים שהובאו ממחנה העבודה קייזרוואלד, בפרברי ריגה. ההתרגשות שלנו פינתה מקום לסיפורן של חווה הלפרין וגילה גרנות שאימן לאה אלוני (ינקלוביץ') הייתה בין אותן נשים. הן הלכו יום יום מרחק של שעותיים ולאחריו יום עבודה מפרך במפעל.

בארכיון התיישבנו סביב ספרים ישנים עם דפים מצהיבים, בהם רישומי תושבים שהחלו משנת 1897. כאן באחד מהעמודים – רשומים פרטים על בני משפחתנו. איך יגיעו לידי? האם יגיעו? כל כך קרוב אבל לא כל כך בהישג יד. ריטה, מבכירי הארכיון, הזכירה בהסבריה את הרישומים של התושבים (הרבים) שנשלחו למעמקי רוסיה בתקופת מלחמת העולם הראשונה ובוודאי היהודים שנחשדו כעוזרי הגרמנים. כאשר חזרו עם תום המלחמה, אחרי

Латвии. В этот день в 1941 году немцы и латыши сожгли почти все синагоги города, включая Хоральную синагогу, в которой сгорели заживо около 400 евреев, в основном беженцев из Литвы.

В 10 утра начался «Марш Живых». Он проходил от старого еврейского кладбища, на окраине рижского гетто, к мемориалу – развалинам Хоральной синагоги.

Руководители Риги и Латвии произносили речи, возлагали венки. Наш Эли Валк также произнес речь на латышском, подчеркнув необходимость и обязанность помнить.

Мы побывали также в застенках КГБ, ныне открытых для посещений. Угловое многоэтажное здание в центре города, людей доставляли туда на допросы и пытки. В 1940-41 годах расстреливали без суда, рев двигателей автомашин заглушал звуки расстрелов. Здесь мне вспомнились истории Яки Янкевича (Яная) и Мули Йоффе, активистов нелегальной алии Бриха.

Одна из участниц нашей группы, Рут Авербух, «провела» там несколько месяцев до суда в 1971 году за сионистскую деятельность. Вначале она не хотела заходить туда (ей хватило прежнего опыта...), но потом она согласилась рассказать нам о том, что было: о допросах, одиночной камере, чувстве одиночества.

Нива Ашкенази

1918, לטביה הייתה עצמאית. שוב נזרקנו לסיפור האישי שלנו – סלווה וזונדל הצעירים היו ככל הנראה בין המפונים מדווינסק. וודאי יהיה רישום הפספורט שלהם באחד מהתיקים הצהבהבים הללו...

4 ביולי הוא תאריך עגום ומר בלטביה. ביום זה, ב-1941 שרפו הגרמנים והלטבים כ-20 בתי כנסת בריגה וביניהם בית הכנסת הגדול (Chor Shul) בו נשרפו למוות כ-400 יהודים רבים מהם - פליטים מליטא.

בבוקר יצאנו למצעד החיים, יחד עם עוד כמה עשרות צועדים, מבית העלמין היהודי הישן השוכן בפאתי הגטו. בתום הליכה מדודה ושקטה הגענו לשרידי בית הכנסת הגדול שם ראשי המדינה והעירייה נשאו דברים והונחו זרים. גם אלי ולק שלנו נשא נאום בלטבית על הצורך והחובה לזכור.

ביקרנו במרתפי הק.ג.ב שנפתחו לקהל – כמות שהם. בית פינתי רב קומות הניצב בעיבורה של העיר. אנשים היו נכנסים לבית ונעלמים - נחקרו, עונו. בשנים 1940-41 אף נרצחו ללא משפט, כאשר רעש המוסך מסווה את רעמי הירי. נזכרתי בסיפורם של יקה ינקלביץ' (ינאי) ומולקה יפה, מפעילי "הבריחה". חברה בקבוצה שלנו רות אורבוכ "בילתה" שם מספר חודשים, כאשר נשפטה ב-1971 על פעילות ציונית. כעת החליטה לא להיכנס איתנו (לה היה מספיק מזה...), אך בסוף הסכימה לשתף אותנו מעט במה שהיה: על החקירות, על הבידוד והבדידות.

ניבה אשכנזי

מכתב למערכת

בשמי ובשם בעלי אריה אני רוצה להודות לכם על הסיור בלטביה ואסטוניה בו השתתפנו ביולי השנה.

התוכנית שבניתם הייתה מלאה וגדושה. המצעד עם דגל ישראל, הביקור והאירוח אצל שגרירת ישראל בלטביה והטקסים שערכנו בגיא ההריגה ב-Rumbula היו בלתי נשכחים. הם חיזקו אצלנו את חשיבות הביקורים וצדקתם שיש להשקיע מאמץ ולעשות "עבודת הכנה" בקרב הדור הצעיר, שימשיכו במסורת זו.

פרט למספר "תקלות" קלות שהיו במהלך הסיור בן 10 ימים, הכל היה תחת ניהולה המופתי של אביבה. לי אישית הסיור גרם לחשוב על חיפוש השורשים של משפחתי, ועל עבודת חקר בנושא.

שוש גולד, רמת השרון

Памяти жертв Шоа в Латвии

לטביה הרשמית מציינת את יום שואת יהודייה

נשיא לטביה א. ברזינש מניח זר לאבן זיכרון לקורבנות השואה

Президент Латвии А. Берзиньш
возлагает венок к Камню памяти
жертв Шоа.

4 июля, вот уже 23 года, в Латвии отмечают День Памяти жертв Холокоста. В государственной церемонии у руин Хоральной синагоги в Риге в этом году приняли участие президент Латвии, мэр Риги, посол государства Израиль, посланник президента США по вопросам Холокоста, основатель музея "Евреи в Латвии", председатель нашего Объединения, вице-президент Общества латвийских евреев в США.

Президент Андрис Берзиньш отметил, в частности:

Nacistu okupācijas režīms Latvijā izdarīja noziegumus pret cilvēci un izraisīja neattaisnojamas neiecietības izpausmes. Šī nozieguma rezultātā tika iznīcināta Latvijas ebreju kopiena, kas bija neatņemama Latvijas sabiedrības daļa.

Vēsture liecina, ka no melnām domām līdz ļauniem darbiem ir tikai viens solis. (.....) Man bija gods 4. maijā pasniegt Triju Zvaigžņu ordeni ilggadējam sabiedriskajam darbiniekam un holokausta vēstures pētniekam Meijeram Meleram par viņa lielo personīgo ieguldījumu Latvijas vēstures pētniecībā, dokumentēšanā, vēstures liecību saglabāšanā un nodošanā jaunajām paaudzēm.

Председатель нашего Объединения Эли Валк сказал в своём обращении:

Ar asarām acīs mēs pieminam zīdāinus un bērnus, no mātēm atrautus, Rumbulā, Poguljankā un Ančupana kalnos ka arī Šķēdē nobendētus. Mēs, šīs šausmas pārdzīvojušie, mūsu bērni un bērnubērni, mēs visi esam atbildīgi par mūsu mīlo piemiņas iemūžināšanu. Viņu asinīm ir slacīta šī zeme, viņus nežēlīgi nogalināja vācu nacisti un viņu vietējie rokaspuisi tikai tāpēc, ka viņi bija ebreji.

...Mēs atzinīgi novērtējam piemiņas saglabāšanu Latvijas republikā, uzstādot, piemiņas plāksnes uz ēkām, kur atradās sinagogas un Dievnami, ebreju skolas un klubi. Jāatceras arī ka visas tās iestādes piederēja Latvijas ebrejiem un mums, viņu pēcnācējiem ir visas tiesības tas saņemt atpakaļ.

מזה 23 שנים מציינים בלטביה ב-4 ביולי את יום שואת יהודי לטביה. בטקס הממלכתי ליד חורבות בית הכנסת הגדול בריגה השתתפו השנה לצד נשיא לטביה וראש העיר ריגה, שגרירת ישראל, שליח מיוחד של נשיא ארה"ב לענייני השואה, מייסד מוזיאון "היהודים בלטביה", סגן נשיא אגודת יהודי לטביה בארה"ב ויו"ר האיגוד שלנו.

מדברי הנשיא אנדריס ברזינש:

הכובשים הגרמנים ביצעו בלטביה פשעים נגד האנושות והביאו גילויים בלתי נסבלים של שנאה. כתוצאה מפשעים אלה הושמדה קהילת יהודי לטביה, שהייתה חלק בלתי נפרד מהחברה הלטבית. ההיסטוריה מלמדת, כי בין רעיונות שחורים למעשים נפשעים מפריד מרחק קצר ביותר.

היה לי הכבוד להעניק ב-4 במאי את עיטור שלושת הכוכבים למאיר מלר, חוקר השואה הוותיק והפעיל החברתי, על תרומתו האישית האדירה בחקר ההיסטוריה של לטביה, בתיעוד ושימור העדויות והעברתן לדורות הבאים. את העבודה הזו חייבים להמשיך כדי שהטרגדיה לא תחזור.

יושב ראש האיגוד שלנו מר אלי ולק אמר בנאומו שנשא בלטביה:

בכאב ובדמעות אנו נזכרים בעוללים וילדים שנחלשו מאומותיהם ונרצחו ברומבולה, פוגולנקה, גבעות אנצ'ופני ובשקד. אנו, ששרדנו את האימה, ילדינו ונכדינו – כולנו אחראים להנצחת זכרת של יקירינו שנספו. הם נרצחו ללא רחמים ע"י הנאצים הגרמניים ועוזריהם המקומיים רק משום שהיו יהודים. אדמת לטביה רוויה בדמם.

אנו מעריכים את פעולות ההנצחה בלטביה ביניהן הצבת לוחיות הנצחה על הבניינים שאכלסו בעבר בתי כנסת ובתי מדרש, בתי ספר ומועדונים של יהודים. עם זאת יש לזכור שאלה היו רכושם של יהודי לטביה ולנו, צאצאיהם, יש זכות מלאה לדרוש ולקבל אותם בחזרה.

Памяти евреев Лиепая и их спасителей

В начале июля проходил Всемирный слёт евреев – выходцев из Лиепая. Более 50 выходцев из Либавы и их потомков прибыли из Израиля, США, Канады, Франции, Австралии, Германии, Латвии, Великобритании, Швеции, России и Южной Африки, чтобы познакомиться с городом и с культурно-историческим наследием общины.

Участники слёта говорили не только о славном прошлом еврейской общины, но и о важности сохранения и передачи этого наследия следующим поколениям.

8 июля, возле дома 11/13 на улице Куршу, где до Второй мировой войны находилась Большая синагога, был установлен макет этой синагоги, разрушенной в июле 1941 г. Церемония состоялась с участием посла Израиля в Латвии и Литве г-жи Хагит Бен Яаков, заместителя мэра Гунара Ансиньша и участников слёта, в т. ч. профессора Джорджа Шваба, узника гетто Лиепая.

9 Июля в Шкеде, на территории мемориала жертвам Холокоста, была открыта аллея Праведников Народов Мира. Из 135 Праведников, признанных в Яд ва-Шем, 28 – из Лиепая.

Венок от имени Объединения выходцев из Латвии и Эстонии в Израиле возлагает Авила Бравер (ур. Нибура). Ребенком она была спасена Фридрихом Кумеровым, признанным Праведником народов мира. Абиба Бруор (Лбит Нибург) в бешם איגוד יוצאי לטביה ואסטוניה בישראל. את אביבה היצילה משפ' קומרוב, שאב המשפחה פרידריך הוכר כחסיד אומות העולם.

לזכר יהודי ליבאו ומציליהם

בתחילת יולי נערך בליאפייה (Libau) מפגש עולמי של יהודים יוצאי Libau וצאצאיהם בהשתתפות כ-50 איש אשר הגיעו מישראל, ארה"ב, קנדה, צרפת, אוסטרליה, לטביה, גרמניה, בריטניה, שבדיה, רוסיה ודרום אפריקה. מטרתו של

משמאל הדגם שגרירת ישראל ח. בן-יעקב, מימין פרופ' ג. שוואב
Справа от макета проф. Дж. Шваб, слева – посол Израиля Х. бен Яаков

הכנס הייתה היכרות עם ההיסטוריה של העיר ושל המורשת התרבותית של הקהילה היהודית לדורותיה. בכנס הודגש הצורך להנחיל את מורשת יהודי ליאפייה לדורות הבאים.

ב-8 ביולי הוצב במקום בו היה בית הכנסת הגדול של העיר דגם של הבניין המרשים, אשר נחרב ביולי 1941. בטקס השתתפו שגרירת ישראל בלטביה ובליטא גב' חגית בן יעקב ומשתתפי הכנס וביניהם פרופ' ז'ורז' שוואב, ניצול שואה מגטו Libau.

ב-9 ביולי במתחם ההנצחה לקורבנות השואה בשקדה נחנכה שדרת חסידי אומות העולם. עד כה הכירו ביד ושם ב-135 חסידי אומות העולם מלטביה, כאשר 28 מהם הינם מליפייה.

Время работы нашего офиса

(ул. Каплан 17, комната, 135 Тель-Авив):

Воскресенье по четверг – с 10:30 до 14:30

В иное время работает автоответчик.

Тел. 03-6093476, факс 03-6951310

Адрес для писем: 6124302, ת.ד. 23574 תל אביב, הכתובת למכתבים:

שעות עבודה במשרד האיגוד

ברח' קפלן 17, חדר 135, תל אביב:

בימים א' - ה' בין השעות 10:30-14:30

בשעות אחרות ניתן להשאיר הודעה.

טל. 03-6093476, פקס 03-6951310

Цвета к мемориалу в Погулянке

ראש ממשלת לטביה באתר זיכרון בדווינסק

Для Даугавпилса память о 4 июля больше, чем просто дата в истории. Перед Холокостом евреи составляли более четверти населения Даугавпилса. В этом году на мемориале в лесу в Межциемсе (Погулянка), месте расстрела нескольких тысяч евреев, цветы возложила премьер-министр Латвии Лаймдота Страуяма. В своём обращении к пришедшим почтить память жертв Л.Страуяма отметила, что молодое поколение должно помнить о трагических событиях Второй мировой войны и не допустить их повторения.

Мэр Янис Лачплесис призвал учителей и общественных деятелей приводить сюда детей и рассказывать им о событиях тех лет. "Это лучшее, что мы можем сделать, чтобы почтить память безвинно погибших людей", - подчеркнул глава города.

Мемориала памяти жертв Холокоста начали создавать здесь в 1989 г. Раскопки показали, что в общей могиле лежат около 1 600 человек. "В действительности погибших намного больше. В Даугавпилском гетто в сентябре 1941 года находилось от 20 до 30 тысяч. Евреев привозили из других городов и посёлков Латгалии", - указал пастор Евангельской церкви Станислав Злобин.

Одна из участниц памятного мероприятия рассказала о мужчине, который после расстрелов, ночью, выкапывал ещё живых и приносил их домой. Преимущественно это были дети. Таким образом удалось спасти 11 человек. "Мы

должны помнить не только о тех, кто убивал, но и о тех, кто спасал", - сказала она.

משמאל לימין: ראש העיר י. לאצ'פליס, ראש ממשלת לטביה ל. סטראווימה, יו"ר הקהילה היהודית ח. שפרלינג
В центре – премьер-министр Л. Страуяма, слева – мэр Даугавпилса Я. Лачплесис, справа – председатель еврейской общины. Х. Шперлинг

בקיץ 1941, לפני השואה, היוו יהודי דאוגבפילס (דווינסק) יותר מרבע מתושביה. יום ה-4 ביולי אינו רק תאריך בלוח השנה: ביום זה באתר הזכרון ביער פוגוליאנקה נערכת עצרת לזכר אלפי יהודים שנרצחו כאן. השתתף הניחה פרחים באתר זה ראש ממשלת לטביה, הגב' לימדוט'ה סטראווימה. בפנייתה אל הבאים לחלוק כבוד לקורבנות השואה ציינה ראש הממשלה, שהדור הצעיר חייב לזכור את המאורעות הטרגיים של מלחמת העולם השנייה ולא לאפשר את הישנותם.

ראש העיר יניס לאצ'פליס קרא למורים, לעסקני ציבור ולאנשי תרבות להביא הנה את הילדים ולספר להם על מאורעות אותם ימים. "זה

כנראה הדבר הטוב ביותר שאנו יכולים לעשות לכבוד האנשים החפים מכל פשע, שנרצחו פה ביער ובמקומות אחרים" - הדגיש ראש העיר.

ב-1989 החלו לשקם את אתר הזכרון ביער פוגוליאנקה, כאשר נמצא בו באקראי סנדל של ילד קטן. אחרי שחפרו בסביבה נחשף קבר אחים ובו שרידי כ-1600 נרצחים. בפועל מספר הנרצחים גדול אף יותר. "בגטו דאוגבפילס היו בספטמבר 1941 בין 20 ל-30 אלף יהודים, שמוצאם לא רק מדאוגבפילס אלא גם מעיירות אחרות בלאטגליה", - סיפר הכומר סטניסלב זלובין מהכנסייה האוונגליסטית.

במהלך העצרת הוזכרו גם אלה אשר הצליחו להציל יהודים. אחת מהמשתתפות סיפרה על גבר אחד, אשר בלילה אחרי הרצח חיפש בין הגופות אנשים חיים והביאם אליו הביתה. ברובם היו אלה ילדים. כך הצליח להציל 11 איש. "עלינו לזכור לא רק את אלה שרצחו, אלא גם את אלה אשר הצילו".

המשך בעמ' 10
Продолжение на стр. 10

В честь героев "Бриха"

БРИХА – подпольная организация, благодаря которой ок. 300,000 евреев были переправлены в 1945-48 гг. из стран Восточной Европы в подмандатную Палестину

Наше Объединение совместно с товариществом "Наследие Бриха" планирует встречу участников этой операции из Латвии, их друзей и потомков.

Просьба записаться по тел: 03-6093476 или latest@bezequnt.net

הצדעה לפעילי "הבריחה"

תנועת "הבריחה" פעלה בשנים 1945-48 להברחתם של כ-300,000 ניצולי שואה ממזרח אירופה לארץ ישראל.

האיגוד מתכנן לערוך, בשת"פ עם עמותת "מורשת הבריחה", מפגש הצדעה לפעילי הבריחה מלטביה.

כל מי שעלה במסגרת הבריחה, צאצאיהם וחבריהם מתבקשים להירשם בטלפון 03-6093476 או בדוא"ל latest@bezequnt.net

Памяти Зеева Файтельсона

17 июня 2014 г., после тяжёлой болезни, скончался Зеев (Вуля) Файтельсон ז"ל. Он родился в Риге в 1938 г. и всю сознательную жизнь в Советской Союзе мечтал об Израиле. Он был борцом за свободу и справедливость. При этом свобода понималась в самом широком смысле – свобода выезда в Израиль, свобода слова, либеральное отношение к другому мнению, даже, если оно резко отличается от твоего...

Жизнь Зеева Файтельсона – яркий пример современного сионизма. Ещё в 1956 г. во время Суэцкой кампании он не побоялся на лекции в университете встать на защиту Израиля. После Шестидневной войны, когда всплеск сионистского подъёма охватил всю Прибалтику, он вместе с женой Фаней ז"ל стал одними ведущих активистов борьбы за алию. В их квартире собирались единомышленники, составлялись петиции к советскому руководству, к общественным деятелям и главам правительств. Они принимали активное участие в издании сионистского Самиздата, в организации митингов памяти в Румбуле. Они были также одними из организаторов акций протеста в Москве за право выезда в Израиль. Зеев входил в пятерку, координировавшую сионистскую работу в Риге и в этом качестве участвовал в работе Всесоюзного Координационного Комитета, задачей которого была координация действий сионистских ячеек в разных городах СССР.

Сионизм супругов Файтельсон не прекратился с их приездом в Израиль весной 1971 г., когда Зеев удостоился чести зажечь факел на церемонии Дня Независимости. Знакомство с равом Левингером, основателем Кирьят Арба, оказало влияние на Зеева, и он с супругой присоединился к группе, основавшей поселение Элькана в Самарии. Здесь он постепенно стал ощущать близость к иудаизму и практически стал религиозным в полном смысле этого слова. Вместе с тем он всегда терпимо относился к людям, не разделявшим его религиозных и политических взглядов. В этом же духе терпимости и плюрализма он воспитал и своих детей.

Да будет благословлена память о нём.

Барух Гутман, Иерусалим

לזכרו של זאב פייטלסון

ב-17 ביוני השנה, לאחר מחלה קשה הלך לעולמו זאב (ווליה) פייטלסון. זאב נולד בריגה ב-1938, וכל חייו הבוגרים בברה"מ חלם לעלות לישראל. הוא היה מופת לרוחם חרות וצדק. מבחינתו חרות נתפשה במובנה הרחב ביותר – החל מהזכות לעלות לישראל וכלה בזכות להביע דעה, ולגלות סבלנות וסובלנות לדעות אחרות שלא התיישבו אף באופן קיצוני עם דעותיו הוא.

חייו של זאב פייטלסון מהווים דוגמה בולטת לציונות בת ימינו. עוד ב-1956 בתקופת מבצע סיני הוא אזר אומץ ובזמן הרצאה באוניברסיטה קם והתבטא להגנת ישראל. לאחר מלחמת ששת הימים כאשר תנועת ההתחדשות הציונית שטפה את המדינות הבלטיות הוא ואישתו פאניה ז"ל היו לפעילים בולטים במאבק על זכות העלייה מברה"מ. פעילי העלייה היו מתכנסים בדירתם ושם נכתבו מכתבי מחאה לשליטי ברה"מ, פניות לאנשי ציבור, ולראשי מדינות מכל העולם. זאב ופניה השתתפו בעריכה ובהפצת החומרים הציוניים המחתרתיים והיו בין מארגני טכסי הזכרון ברומבולה ופעולות המחאה במוסקבה.

זאב היה בין חמשת חברי הועד במחתרת הציונית בריגה ויצג את ריגה בעבודת הועדה הציונית הכלל ארצית אשר דאגה לתיאום הפעילות בין הקבוצות הציוניות בערי ברה"מ.

הציונות של בני הזוג פייטלסון לא תמה עם עלייתם ארצה. כבר באביב 1971 זכה זאב לכבוד להדליק משואה ביום העצמאות. היכרותו עם הרב לווינגר, מייסד קריית-ארבע, השפיעה על בני הזוג פייטלסון והם החליטו להתיישב באלקנה שבשומרון.

בהדרגה החל זאב להתקרב ליהדות והיה לאיש דתי במלא מובן המילה. למרות זאת המשיך לגלות סובלנות כלפי אנשים שלא הסכימו לדעותיו ולאמונתו. גישה זו של פלורליזם וסובלנות היתה לציר המרכזי בחינוך שהעניקו בני הזוג פייטלסון לילדיהם.

יהי זכרו ברוך.

ברוך גוטמן, ירושלים

Продолжение со стр. 9

המשך מעמ' 9

Председатель еврейской общины Даугавпилса Ханон Шперлинг уверен, что противостоять любому злу можно только при всеобщей сплочённости.

В ходе рабочего визита в Даугавпилс премьер-министр посетила также синагогу "Кадиш". Л. Страуяма отметила, что она впервые находится в синагоге. В музее истории евреев Даугавпилса и Латгалии пояснения высокой госте дал директор музея историк Иосиф Рочко.

יו"ר הקהילה היהודית בדאוגבפילס חנן שפרלינג הדגיש בנאומו כי הוא משוכנע, שבפני כל רוע אפשר לעמוד רק בהיות הציבור מאוחד ומגובש.

ראש ממשלת לטביה ביקרה במהלך ביקור עבודה בדאוגבפילס לראשונה גם בבית הכנסת "קדיש" ובמוזיאון "יהודי דווינסק ולטגליה". מנהל המוזיאון ההיסטוריון יוסף רוצ'קו סיפר לה על תולדות הישוב היהודי בלאטגליה ועל בניין בית הכנסת "קדיש".

Барух Словин – бескомпромиссный борец

21 июля 2014 г. умер Барух (Борис) Словин - один из ярких представителей сионистского движения в Риге пятидесятых - шестидесятых годов XX века.

Он родился в Риге в 1933 г. в зажиточной либеральной семье. В июне 1941 г. семью сослали в Сибирь. Ссылка для «буржуев» и их семей была голодной и суровой. Попытка побега, предпринятая в 1946 г. семьей Словиных, оказалась неудачной – они были задержаны и отправлены в еще более глухие места Сибирского края. Через какое-то время попытались вернуться в Ригу, но в 1951 г. снова были сосланы в Сибирь. Находясь там, Борис сумел поступить на факультет электротехники Томского политехнического института и проучиться там несколько лет.

При первой возможности, в 1954 г., семья вернулась в Ригу. Восстановив довоенные знакомства семьи и наладив новые связи, Борис вскоре стал одним из активистов сионистского подполья. Его брак с Леей (Лидой) Копман привел к образованию одного из центров подпольной сионистской деятельности в Латвии. Распространяя информацию и литературу, организуя изучение иврита, они привлекали к себе молодежь, устанавливая контакты и с другими очагами сионистского движения в СССР. Словины привлекли внимание властей, причем дело не ограничивалось слежкой – их пытались увещевать, используя методы и «кнута и пряника».

На волне набиравшего силу движения за выезд Бориса с Лидой в феврале 1969 г. в числе первых выпустили в Израиль. Их отъезд превратился в демонстрацию – на вокзале их провожали с пением «Хевейну шалом алейхем».

Словины и в Израиле не прекратили активной деятельности – они стали застрельщиками движения, требовавшего от правительства Израиля открытых действий в поддержку борьбы за алию из СССР. Эта кампания, как в Израиле, так и за границей, была активной и громкой, хотя и не совпадала с тактическими замыслами власти имущих Израиля.

В Израиле Борис работал электриком на нефтепромыслах в Синае и в крупных электротехнических фирмах, не прекращая своей общественной деятельности. Он всегда привлекал к себе людей жизнерадостностью, легкостью в общении, широким интеллектуальным диапазоном и приверженностью идее.

Баруха Словина, прямого и бескомпромиссного борца, будут помнить все, кто встретил его на своем пути в Риге, в городах СССР и в Израиле.

Ицхак Пукин, Кфар Вradим

לוחם למען חופש העלייה בריגה ובארץ

ברוך (בוריס) סלובין, מנציגיה הבולטים של התנועה הציונית בברה"מ בשנות ה-50 וה-60 נפטר ב-21.7.2014.

ברוך נולד בריגה ב-1933 למשפחה אמידה וליברלית. ביוני 1941 הוגלתה משפחת סלובין לסיביר על ידי השלטונות הסובייטים.

המשפחה ה"בורגנית" חיה בגלות בתנאי מחיה קשים מאוד וברעב. הניסיון הראשון לבריחה מסיביר של משפחת סלובין המורחבת ב-1946 לא צלח וכשנתפסו על יד השלטונות נשלחו עמוק עוד יותר לתוך סיביר כעונש.

לאחר שאביו של ברוך שרד את מחנות הריכוז הסובייטיים, חזר עם בנו לריגה. אולם ב-1951 הוגלו משם שוב לסיביר. ברוך הצליח להירשם ללימודי הנדסת חשמל בטכניון בעיר טומסק ולמד שם כמה שנים.

ב-1954 חזרה המשפחה לריגה בהזדמנות הראשונה שהתאפשרה, שם חידש ברוך את הקשרים עם מכרי המשפחה, יצר קשרים חדשים ונעשה לאחד ממנהיגי התנועה המחתרתית של הנורע הציוני.

לאחר נישואיו ללאה (לידה) קופמן, הפך ביתם, באופן טבעי, לאחד מהגרעינים המחתרתיים של הפעילות הציונית בלטביה. הם היוו מוקד חברתי לנוער יהודי, הפיצו מידע וספרות ציונית, ארגנו לימודי עברית וייצרו קשרים עם מרכזים ציוניים בכל רחבי ברה"מ.

השלטונות עקבו אחר פעילות זו וניסו בשיטת "המקל והגזר" להשפיע עליהם להפסיקה. ב-1969 היו לאה וברוך מהראשונים שהורשו לעזוב את ברה"מ בגלל העלייה הראשון לישראל. בתחנת הרכבת ליוו אותם מאות יהודים ששרו "הבאנו שלום עליכם" במפגן נועז של התנגדות לשלטונות.

בישראל עבד ברוך כחשמלאי, בין היתר בשדות הנפט בסיני, ובמקביל המשיך ללא הפסקה את פעילותו הציבורית. בני הזוג סלובין היו מחלוצי התנועה שדרשה ממשלת ישראל לפעול באופן אקטיבי וגלוי במאבק לחופש העלייה ולפתיחת שערי ברית המועצות. מאבק זה התנהל בארץ ובחו"ל תחת הכותרת "שלח את עמי" ולא תמיד התאים למדיניות של ממשלת ישראל באותה תקופה.

ברוך, אדם מלא חיים, בעל חזון, סקרנות אינטלקטואלית, אדם אשר יצר בקלות קשר עם אנשים שונים, היה תמיד מוקד לתומכי הרעיון הציוני.

אזכור אותך כך תמיד. יהי זכרו ברוך!

יצחק פוקין, כפר ורדים

ПРАВЛЕНИЕ БЛАГОДАРИТ ЧЛЕНОВ ОБЪЕДИНЕНИЯ ЗА ПОЖЕРТВОВАНИЯ		אנו מודים לחברים אשר העבירו תרומות לפעילות האיגוד	
Анонимное пожертвование 500 шек.	לעידוד פעילות האיגוד На поощрение деятельности Объединения	תרומה בעילום שם ₪ 500	
Мирьям Векслер <i>Maale Adumim</i> 500 шек.	Памяти любимого мужа, отца и бабушки Хацкеля Векслера, профессора медицины, основателя школы иммунологии в Латвии (Даугавпилс 1922 – Израиль 2014).		לזכרו של בעלינו, אבי וסבינו האהוב יחזקאל וקסלר, פרופסור לרפואה, מייסד בית הספר לאימונולוגיה בלטביה (דאוגבפילס 1922 – ישראל 2014)
מרים וקסלר מעלה אדומים ₪ 500			
Клара Зискин <i>Йокнеам</i> 520 шек.	Памяти отца Меира Гуревича (Рибини, 1910 – Даугавпилс, 1958), матери Мины Гуревич ур. Церн (Айзпите, 1916 – Израиль, 2011) и бабушки Клары Церн и её родных, убитых в 1941 г. в Курляндии.	 	לזכר אבי - מאיר גורביץ', (ריבני, 1910 - דאוגבפילס, 1958) אמי - מינה גורביץ' (לבית צרן) איזפוטה, 1916 - ישראל, 2011 וסבתי - קלרה צרן (גורדון) הי"ד שנרצחה ב-1941 יחד עם עשרות בני משפחה בקורלנד.
קלרה זיסקין יוקנעם ₪ 520 10 פעמים "חי בלב"			
Шауль Соркин <i>Петах-Тиква</i> 1000 шек Люба, Ноemi и Михаил Соркины <i>Петах-Тиква</i> 2000 шек	В память Нехамы Блох 93 лет, расстрелянной в Карса- ве, ее сыновей, Соломона, Янкеля и дочери Розы, а также сына Хирша, его жены Рохи-Леи и их дочери с близнецами-младенцами. На обновление памятника на месте расстрела в Наудаскалнс и на уход за мемориалом.		לזכר נחמה בלוק, שנרצחה ב- Karsava בגיל 93, בניה שלמה ויענקל ובתה רוזה, בנה הירש, אשתו רוחה-לאה ובתם עם תאומים - עוללים. לשיקום האנדרטה ב- Naudaskalns ואתר ההנצחה זה והמשך טיפול בו.
שאול סורקין פתח תיקווה ₪ 1000 ליובה, נעמי ומיכאל סורקין פתח תיקווה ₪ 2000			
תרומות לעידוד פעילות האיגוד ע"ס כולל 350 ₪ העבירו חברים נירה זהבי , תל אביב ו ירון בר לב , רעננה – לזכר אמו וסבתו. На деятельность Объединения поступили также 2 пожертвования на общую сумму в 350 шек.			

Поездка в Западную Галилею	טיול בגליל מערבי
28.10.2014 мы намеряем провести для членов Объединения экскурсию в Западную Галилею. Посетим музей "Лохамей ха-Гетаот", в т. ч. Детский мемориал и погуляем по Старому Акко. Автобус выйдет из Тель Авива. Члены Объединения могут записаться, начиная с 10 сентября по тел: 03 - 6 0 9 3 4 7 6 и л и latest@bezeqint.net	אנו מתכננים לערוך ב-28 באוקטובר 2014 סיור מודרך באזור החוף של הגליל המערבי. נבקר במוזיאון "לוחמי הגטאות", כולל "יד לילד" ונסייר בעכו העתיקה. הסיור מיועד לחברי האיגוד. היציאה מתל אביב. פרטים והרשמה החל מ-10 בספטמבר בטל: 03-6093476 או בדוא"ל latest@bezeqint.net

